

τον και πήγε στο Προξενείο και το άναφερε.

Μιά Κυριακή πρωί, μιά πασιχαρα μέρα, καθώς επήγαινα περίπατο κατά το Πολύγυνο, βλέπω μιά μεγάλη παρέα που ερχότανε από τον ίδιο δρόμο. Στάθηκαν και τους περίμενα.

Ήταν οι Νασιολιτάνοι, με τα καλά τους, δλοι μαζί—εκτός από τον 'Άλφιο βέβαια—και με τον κατεπαιμένο τους έπί κεφαλής. Είχαν μαζί τους και τόν παπά τόν καθολικό... Μπροστά πήγαινε ένα παιδί κρατώντας ένα μαύρο ξύλινο σταυρό. Ήταν ο μούτσος ο Λούκας, τó άγγονάκι του γέρον φραζά, που πέθανε πέρα στον τόπο μας και τόν εθάψανε ψηλά, στο Φράγκαλο τó κοιμητήρι, πίσω από τó βουναλάκι και τώρα ο Λούκας κρατούσε τó σταυρό του παππού του και πήγαινε μπροστά... Τόν είχανε φερμένο από τó Μπάρι τó σταυρό, τόν έστειλε η θγατέρα του πεθαμένου και τόν επήγαιναν να τόνε στήσουν στο μνήμα του... Στο σταυρό ήτανε γραμμένο IN MEMORIAM και από κάτω τ' όνομα τού γέρον: ΚΥΡΙΑΝΙ ΜΠΑΤΙΣΤΑ ΦΙΕΡΑΜΟΣΟΑ και η ηλικία του: ΚΓ' ο παπάς τούς συντρόφεινε για να διαβάσει μωάν ειρήη.

Πήγα μαζί τους... Όταν εφτάσαμε στο κοιμητήρι με τή μισογερμεσιμένη μάντρα, οι Νασιολιτάνοι δυοσκολεύτηκαν να βρουν τόν τάφο τού γέρον. Κανένα σημάδι δεν ύπηρχε. «Εδώ εινε!...» «Όχι, εδώ!» έλεγαν άλλοι. Και πιο πέρα άλλος έλεγε: «Εδώ! 'Εδώ!» Και φωνάζανε δλοι μαζί και παράλιγο νάρθουν στα χέρια, αν δεν έμπαινε στη μέση ο παπάς να τούς χωρίση:

—Σούτ, μωρέ αλόστηρι! τούς εφώναξε, πού βρισκόσαστε ;... Νά! εδώ τόν εθάψαμε τó συγκεκριμένο τó Τζίο Μπατίστα!

Και χτύπησε με τή μαστούνου του ένα μακροπόλο σπαθό από χάλια, πού άπάνου τον είχαν φερτούσε σφεραδούλια κ' άγκάθια... Σκιάφαμε μιά τρύπα, στήσανε τó σταυρό κ' ο Λούκας έφτιαξε ένα στεφανιάκι από άγρολιούλινδα και τó κράμασε πάνω του. Έπειτα γονάτισε στο χάλια κ' έση ώρα ο γέρο παπάς εδιάβαξε την ειρήη και οι άλλοι σταφοκοπιόταν έξωσκακι και μισομυρρίζαν «'Αμειν... 'Αμειν» και «'Αλληλουϊά», κ' ο μικρός ο Λούκας έβλαψε μωλωχτά κ' οι λυγιοί ετάρασαν τούς όμιους του.

—'Ετέργου λάτσει ντός έί, Ντόνιει! (Τήν αιώνα γαληνήν δός αιτώ, Κύριε!) ειπε ο παπάς τελειώνοντας.

Έπειτα ξαναγύρισαν στην πόλη και πήγαινε στο καφσασιάνν οι περισσότεροι.

Ο 'Άλφιο ζούσε μιά φανερά με τήν Καριέλα, πού την είχε κατακτήσει. Κι' όχι μόνο οι σμπιατριώτες του, μιά ούτε και οι ντάιοι—οι άνθρωποι τού καρδιοστασιού κ' οι παζαριτες—άποκοτούσαν να τού την λάφου. Οι Νασιολιτάνοι διηγόνταν πως ο Σικελός είχε κάνει κάμποσα χρόνια στο κάτεργο. Κ' έπειτα δλοι καταλάβαιναν πως βρισκόταν μπροστά σ' έναν από κεινους τούς σπάνιους μιά θανατούς έρωτες, πού άνάβουν άξαφνα μαζί σε δυό φλογερός καρδιές κ' ανταπεκρίνονται ο ένας στον άλλο, σε δυό πιστολιές...

Όλη τήν ήμέρα ο 'Άλφιο κοιμότανε στο σπίτι της έρωμένης του και τó βράδι τή συντροφεινε στο στανν. Έβιανε μιά θέση σε μιά γωνιά κ' από εκεί, συγκεκριμένους κ' άμλητος, παρακούουθουσε τήν κίνηση, ρουφόντας άργά-άργά τα πιότη πού τούστελανε κείνη, ή φουμάροντας τήν πίπα του.

Η Καριέλα έξακολουθούσε ευσυνειδήτα τó τραγούδι της, μιά ήτανε φανερό πως είχε χάσει μιά τήν προτιή της άλληγρια.

Κείνο τó αλόγαριστο πάθος της είχε ταράξει τήν καρδιά, όπως σημδαίνει πάντα με τίς πεταλούδες αιτές τού έρωτα, πού στο τέλος τσιουλοφρονόται... Όταν ο Σικελός κάφανε πάνω της τα μαργητά του μάτια, ή σαντέξα εχανε τίς άπάνου νότες κ' έλεγεσ πως θα ούβση, ως πού τα βιολιά σκέπαζαν τó τραγούδι της κ' ή Καριέλα πήγαινε να καθήση κοντά στον 'Άλφιο, ζωαμένη σαν έρωσιμάρια γατούλα...

Μιά οι άλλες δυό—ή Πάολα κ' ή Μιραντολίνα—εθριάμβεναν, άπόροβλητες από τόν έρωτα αιτές, μωράζοντας σε όλους τα χαμόγελά τους... Ο κατεπάν Ρόζα κ' είχε βγάλει τώρα μιά διαταγή: Οι άνθρωποι του δε θάρζόνταν πιά παρά τó Σεββατοκύριακο μόνο στο καφσασιάνν. Κ' έτσι ο 'Άλφιο, πού είχε ξεκοίσει από κοντά τους, ήταν μιά ήσυχος τώρα. Γιατί στην άρχή, μερικιο από τούς σμπιατριώτες του θέλησαν να τόνε γλιτώσουν από κείνο τó πάθος και βάλθηκαν να τόν δωμνήψουν, μιά ο πεισιματάρης Σικελός τούς άντίσταψε: —'Τζιούτο! 'Τζιούτο! δεν έχοζοιμα στις τράτες... Θα μένιο με τήν Καριέλα!...» Κι' ούτε συλλογιζότανε τή μάνα του και τήν άδερφή του, πού τίς είχε άφήσει άποστράτετες στην πατρίδα, ούτε λογιάζεσ πού θα πήγαινε να τελέψη αύτοήνη ή δουλειά...

Και ή ζωή κυλούσε έτσι στο λιμάνι. 'Η πόλη μας κ'

ΕΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Λ. Σ.

Λουλουδι προφαντό της 'Αλεξάνδρειας, συντελήρωσε τās σπονδās της στη Γενειή και φέτος θα κάμη τήν εμφάνισή της στ' άθηναϊκά σαλόνια. Λεπτή, ύψηλή, αϊθερία, τήν χαρακτηρίζει μιά χάρις πού μαγεύει. Ο ήχος της φωνής της μουσικός, άρμονόχοος. Η τουαλέτες της άντιπροσωπεύουν τήν τελευταία λέξη της Λανδάν και της Σανέλλ. Τα μάτια της προσελκύουν τó θαυμασμό, σε άντάγειες γχοί και πράσινες.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—'Απειρία δεξιώσεων φέτος, αι όποια ως έπί τó πλείστον αναγγέλλοντα με προσδιορισμένην ώρον άνάρξεως και τέλους, κατά τó 'Αγγλικόν έθιμον.

—Μεταξύ τών δεξιώσεων λίαν έπιτυχής ήτο λευκός χορός παρά τή κ. και τή κ. 'Αντ. Σταθάου. Μέσα σ' ένα διάκοσμον φαντασμαγορικόν από σπάνια έργα τέχνης, διεψθετημένα με μασοτρίαν προυποθήσαντων καλλιτεχνικό γούστο, είχαν συγκεντρωθεί εμφορες και χαριτωμένες Μλακ-φίς, μεταξύ τών όποιων πλείον χαριτωμένες αι δεξ. 'Αντ. Σταθάου.

—Τó κυριώτερον κοσμικόν γεγονός της παρελθούσης έβδομάδος ήσαν οι εκλεκτοί γάμοι της δος 'Αλεξάνδρας Π. Σταίου με τού κ. Πλ. Νεγρεπόντη.

—Οι γάμοι έτελέσθησαν εις τó σπίτι τού κ. και της κ. Δ. Βασιλειδή. 'Ωραύταται αϊθουσαι, σενάριο καλλιτεχνικό, παλαιά έπιπλα, καθέριτες βενετσιάνικαι, γωνίες εκώζης, παντού άμυγδαλιές, τριαντάφυλλα και ζημπούλια, σε τόνους ντεκαραντέ ρός, σποφες πολίτημες, εικόνας σκεπτες.

—Η εμφάνισις της νύφης θμύζει τήν μαγευτική βασιλοπούλα τού παραμυθιού, με άσπρο μαζούτατον φόρεμα, πού ταίριαζε τόνον εμφορα στην άγαλιματένια κομοσασιά της, τó κομψόλοκο πρόσποτό της έπλασιώοντο με τοροάνα από στροφές, πού συγκεντρώουσε τó πολιτύχον και μαζούτατον πέπλο της, τó όποιον κρατούσαν δυό ώρωτάτα κορισάκια—της κ. Γ.ρ. 'Αργυροπούλου—με άσπρα ζωρζέτ φορέματα και ο μικρός Ν. Μελέγκοβιτς.

—Τό εκορτέζ τών δεσποινίδων γύρω από τó ώρωιο ζευγάρι άπετελείτο από τās δεσποινίδας 'Ιουάννας Νεγρεπόντη με μωβ ρός ταφτά, Λώρην Σταίου με ρός κρέτ ζωρζέτ, κ. Μέλω 'Αλεξανδροπούλου με ρός και ρός φόρεμα, 'Ιρέν Ν. Μασκιά με πράσινο φωτεινό σινόλον, Δ. Μυταράκη με ρός, Μπεμπέλα Μυταράκη με μπλε-οσεάν, 'Αλεξ. Σταίου με κόκκινα, Λιλη Πετροκοκκίνου με πράσινο ώρωιο σινόλον, κ. Δελγηάνη με βελούδο-μαρόν, κ. Π. Πετροκοκκίνου με μαύρο και άσπρο φόρεμα, δ. Ρενέ Νεφούτου, με ρεζεντά, δ. Τ. Καλοζορόση με μπλε, κ. 'Ησάια με καρέ ζωρζέτ, δ. Ψιακή με μπλε κοπενάγκ μωρό.

—'Επίσης παρευρέθησαν κ. και κ. Ζάν Νεγρεπόντη, κ. και κ. Ν. Γεωζούτη, κ. και κ. Κ. Γεωργιάδη, κ. και κ. Πετριούτη, κ. και κ. Τσιρουανά, κ. και κ. Μυταράκη, κ. και κ. Ν. Μασκιά, κ. και κ. Ψιακή, κ. και κ. 'Εμμινουήλ, κ. και κ. Κ. Γουλιμή, κ. ά.

H MONTAIN

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΣΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικόν τού σημερινού έξοφυλλου είνε έργον τού Φ. Κέλλερ, φέρει δε τόν τίτλον: «'Ηρώ και Λέανδρος».

ΒΑΪΤΤΗΣΕΙΣ

—Τό νέον έτος άνεδέξατο εκ της κολημθήσας τού χαριτωμένου άγγελουδι τού κ. Εδαγγέλου Καμποροπούλου ή χαριτωμένης της Εδδώρα Ε. Νικητιάδου, όνομάσασα αιτό Μάριον. Τοίς εύχόμεθα να ζήση χρόνια πολλά.

δλα τα περιχώρα χορτάσανε ψάρι δλο κείνο τó καλοκαίρι. «Πισιά φρέσκο! φρέσκο!»

Σάν ήθετ τó χινόταρο, με τó πρωτοβόρεια, οι άνεμότρατες έτοιματήσαν για φεγγάλα. Ο κατεπάν Ρόζα κ' η Μπάριμπαφο έδεύθησε τα χαριά του στο Προξενείο κ' έδωσε τή διαταγή να λίσουν τα παλαμάρια.—Σαδούιαα!... 'Εβίδα λά Γκερτστα!

Και τα δυό κόκκινα πανιά μάζουσαν-μάζουσαν, ως πού χάρθηκαν στο γροζο φόντο τ' ουρανού και της θάλασσας...

Ο 'Άλφιο έμεινε στον τόπο μας με τήν Καριέλα. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

